ADOLF HITLERIN PUHE

III SODANAIKAISEN TALVIAPUKERÄYKSEN

AVAJAISTILAISUUDESSA

BERLININ URHEILUPALATSISSA
LOKAKUUN 3 PNÄ 1941

Sodanaikaisen Talviapukeräyksen avajaistilaisuudessa Berlinin Urheilupalatsissa piti Saksan johtaja seuraavan puheen:

Saksan johtajan kiitos rintamalle ja kotiseudulle.

Saksalaiset!

Kun monen kuukauden väliajan jälkeen tänään jälleen ryhdyn puhumaan teille, en tee sitä suinkaan vastatakseni noille valtiomiehille, jotka hiljattain ihmettelivät, minkä vuoksi niin kauan olen vaiennut. Historia on kerran punnitseva ja toteava, kumpi kuluneitten kolmen ja puolen kuukauden aikana on ollut tärkeämpää: herra Churchillin puheet vaiko minun tekoni.

Olen tänään tullut tänne esittääkseni, kuten aina ennenkin, lyhyen johdannon talviaputoiminnalle. Mutta tällä kertaa oli tännetuloni sangen vaikea, koska vastikään aloitettu sotaliike itärintamallamme näinä tunteina on huipentumassa uudeksi valtavaksi tapahtumaksi.

Jo 48 tunnin ajan se on ollut jättiläismäisenä käynnissä. Se on myötävaikuttava itäisen vastustajan murskaamiseen.

Puhun teille niiden miljoonien nimessä, jotka tällä hetkellä taistelevat, kehoittaakseni teitä, Saksan kotiseutua, liittämään kaikkiin muihin uhrauksiinne tänäkin vuonna talviapukeräykseen menevän lisän.

Kesäkuun 22. päivästä lähtien raivoaa taistelu, jonka merkitys maailmalle on todella ratkaisevaa laatua. Vasta historia on selkeästi tunteva tämän tapahtuman puitteet ja vaikutuksen. Se on kerran toteava, että taistelu aloitti uuden aikakauden.

Tätäkään taistelua minä en ole tahtonut.

Siitä pitäen, kun Kaitselmus tammikuussa 1933 uskoi minulle Saksan valtakunnan johtamisen ja ohjaamisen, olen pyrkinyt päämäärään, jonka olennaiset kohdat on määritelty kansallissosialistisen puolueemme ohjelmassa. En ole koskaan ollut tälle päämäärälle uskoton enkä koskaan luopunut ohjelmastani. Jo silloin ponnistelin toteuttaakseni kansan sisäisen jälleenrakentamisen, kansan, joka hävittyään omasta syystään sodan oli sivuuttanut historiansa syvimmän romahduksen: — yksin tämä jo oli jättiläismäinen tehtävä! Ryhdyin tähän tehtävään lisäksi vasta sen jälkeen kun kaikki muut olivat siinä joko epäonnistuneet taikka eivät enää pitäneet mahdollisena sellaisen ohjelman toteuttamista.

Mitä me näinä rauhan vuosina olemme saaneet aikaan, on ainutlaatuista. Minulle ja työtovereilleni on sen vuoksi usein ollut suorastaan loukkaavaa se, että meidän on pitänyt toimia yhdessä noiden demokraattisteu nollien kanssa, jotka itse eivät voi taaksensa katsoessaan havaita minkäänlaista todellista suurta elämäntyötä.

Minä ja työtoverini emme suinkaan olisi tarvinneet tätä sotaa saadaksemme nimemme ikuistetuiksi. Siitä olisivat kyllä rauhanaikaiset

tekomme aivan riittävässä määrin pitäneet huolen. Ja sitä paitsi: me emme vielä suinkaan olleet saaneet luovaa työtämme päätökseen, vaan monilla aloilla olimme vasta alussa.

Valtakuntamme sisäisten olojen terveyttämisessä oli onnistuttu, vaikka edellytykset olivat mahdollisimman vaikeat. Sillä yhä vieläkin Saksan on elätettävä 140 ihmistä neliökilometrin alalla. Muu maailma pääsee tässä suhteessa helpommalla. Mutta siitä huolimatta olemme ratkaisseet pulmakysymyksemme, muun, demokraattisen maailman suurelta osaltaan epäonnistuttua juuri näissä pulmakysymyksissä.

Meidän päämäärämme ovat siten olleet seuraavat:

ensiksi Saksan kansakunnan sisäinen terveyttäminen,

toiseksi tasa-arvoisuuden hankkiminen ulospäin ja

kolmanneksi Saksan kansan yhdistäminen, siis luontaisen olotilan palauttaminen vuosisatoja kestäneen keinotekoisen rikkinäisyyden jälkeen.

Tämä, kansalaiset, määräsi alusta pitäen myös ulkopoliittisen ohjelmamme ja tarpeelliset toimenpiteet. Mutta älköön tätä käsitettäkö niin, että me tavoittelimme sotaa. Vain yksi seikka oli varma: että me emme missään tapauksessa olisi luopuneet vapauden palauttamisesta saksalaisille, siis Saksan uuden nousun perusedellytyksestä.

Näitten ajatusten pohjalta olen tehnyt maailmalle hyvin lukuisia ehdotuksia. Minun ei tarvitse niitä tässä toistaa; siitä huolehtivat apulaiseni päivittäisessä julkaisutyössään. Mutta niin monta rauhantarjousta, aseistariisumisehdotusta, esitystä uuteen, järkevään talousjärjestelmään siirtymisestä rauhanomaista tietä jne. kuin muulle maailmalle olenkin tehnyt — kaikki ne hylättiin. Ja hylkääjinä olivat parhaasta

päästä ne, jotka silminnähtävästi eivät uskoneet voivansa suorittaa omia tehtäviään rauhan työllä tai paremmin sanoen pysyä valtionsa peräsimessä.

Tästä huolimatta meidän on onnistunut vähitellen, vuosikausien rauhanomaisella työllä sekä toteuttaa suuri sisäinen uudistustyömme että panna alulle Saksan kansakunnan yhdistäminen, luoda Suur-Saksan valtakunta, palauttaa miljoonia saksalaisia takaisin varsinaiseen kotimaahansa ja samalla myös heidän lukumäärällään lisätä Saksan kansan valtapoliittista merkitystä.

Tuona aikana onnistuin saamaan joukon liittolaisia, ensi sijassa I t a l i a n, jonka johtavaan valtiomieheen minut liittää henkilökohtainen läheinen ja sydämellinen ystävyyssuhde.

Myöskin suhteemme J a p a n i i n paranivat jatkuvasti. Euroopassa on lisäksi alusta pitäen ollut joukko kansoja ja valtioita, jotka suhtautuivat meihin muuttumattomalla myötätunnolla ja ystävällisesti, nimenomaan U n k a r i ja eräät Pohjolan valtiot. Näiden kansojen joukkoon on liittynyt muitakin, mutta valitettavasti ei se kansa, jota elämäni aikana olen eniten toivonut: Englannin kansa. Ei niin, että Englannin kansa kokonaisuudessaan olisi siitä yksin vastuussa. Ei, vaan m u u t a m a t h e n k i l ö t ovat typerässä vihassaan ja järjettömyydessään tuhonneet kaikki sovinnonpyrkimykset. Heitä on tukenut tuo kansainvälinen maailmanvihollinen, jonka me kaikki tunnemme, kansainvälinen juutalaisuus.

Siten ei valitettavasti ollut mahdollista saada Suur-Britanniaa ja eritoten E n g l a n n i n k a n s a a sellaisiin suhteisiin Saksan kanssa kuin aina olen toivonut. Ja sen vuoksi koitti myös, aivan samoin kuin 1914, päivä, jolloin oli tehtävä kova ratkaisu. Minä en, kuten tunnettua, sitäkään kavahtanut. Sillä yhdestä seikasta olin täysin selvillä: **Ellei käynyt päinsä saada Englannista Saksan ystävää, oli parempi, että sen viha Saksaa kohtaan puhkesi teoiksi hetkenä, jolloin minä itse vielä toimin Saksan valtakunnan**

johtajana. Sillä ellei Englannin ystävyys ollut toimenpiteilläni eikä sovitteluillani saavutettavissa, niin se oli menetetty iäksi päiväksi. Silloin oli ainoana mahdollisuutena jäljellä t a i s t e l u, ja minä olen kohtalolle kiitollinen siitä, että itse saan tätä taistelua johtaa.

Olen myös päätynyt siihen vakaumukseen, ettei mainittujen miesten kanssa todellakaan voi päästä sovintoon. He ovat mielenvikaisia narreja, ihmisiä, jotka kymmeneen vuoteen eivät muuta hokeneet kuin: »Me tahdomme jälleen sodan Saksaa vastaan!»

Sillä kaikkina niinä vuosina, joiden aikana minä ponnistelin sovinnon hyväksi, herra Churchill huusi vain yhtä ja samaa: »Minä tahdon itselleni sodan!»

N y t h ä n o n s e n s a a n u t!

Ja hänen kanssaan myös hänen myötäkiihoittajansa, jotka eivät muuta osanneet sanoa kuin että sota oli oleva ihastuttava ja jotka syyskuun 1. pnä 1939 onnittelivat toisiaan tämän tulevan ihastuttavan sodan johdosta. — He lienevät nyttemmin tulleet jo hiukan toisenlaisiin ajatuksiin tämän sodan ihastuttavuudesta!

Ja elleivät he vielä satu tietämään, että tämä sota ei Englannille suinkaan ole oleva ihastuttava, niin joutuvat he sen ajan mittaan kyllä huomaamaan — niin totta kuin tässä seison!

Nämä sotakiihkoilijat — ei ainoastaan vanhalla vaan uudellakin mantereella — aloittivat työntämällä P u o l a n tuleen. Viekkaasti he kuiskuttelivat sille, että ensiksikään Saksa ei siinä ja siinä suhteessa ollut sellainen kuin se väitti olevansa, ja toiseksi, että olihan Puolalla takuut, joiden nojalla se kaikissa olosuhteissa saisi tarpeellista apua. Se oli sitä aikaa, jolloin Englanti ei vielä kierrellyt ympäri maailmaa kerjäämässä itselleen apua, vaan vielä lupaili jokaiselle avoimin käsin omaa apuaan. Siitä pitäenhän asiat ovat olennaisesti muuttuneet.

Nyt, kuten tunnettua, emme enää kuule Englan-

nin houkuttelevan valtioita sotaan lupaamalla niille apuaan, vaan nyt saamme kuulla Englannin kiertelevän ympäri maailmaa kerjäämässä, että s i t ä autettaisiin sen sodassa.

Tuohon aikaan olin tehnyt Puolalle esityksiä, joista minun nyt, tapahtumien vastoin tahtoamme kehityttyä toiseen suuntaan, on pakko suoraan sanoa: oli onni, ettei tarjoustani hyväksytty. Kaitselmus varmaan tiesi, miksi niin ei saanut tapahtua, ja nyt minäkin ja me kaikki olemme siitä tietoisia!

Tämä demokraattien, juutalaisten ja vapaamuurarien salaliitto oli siis kaksi vuotta takaperin saanut suoritetuksi loppuun valmistelunsa Euroopan syöksemiseksi ensimmäisenä sotaan. Aseitten oli ratkaistava.

Siitä lähtien käydään nyt taistelua totuuden ja valheen välillä. Ja niin kuin aina, niin nytkin tämä taistelu on päättyvä totuuden voittoon. Toisin sanoen: Mitä kaikkea brittiläinen propaganda, kansainvälinen maailmanjuutalaisuus ja sen demokraattiset apurit valehtelevatkin, niin historiallisia tosiasioita ne eivät pysty muuttamaan! Ja historiallinen totuus on se, että muut valtiot eivät suinkaan ole vallanneet Berliniä, etteivät ne ole edenneet länteen tai itään, vaan

historiallinen totuus on, että kuluneitten kahden vuoden aikana Saksa on musertanut vastustajan toisensa jälkeen.

Minä en sitä suinkaan ole tahtonut. Heti ensimmäisen välienselvittelyn päätyttyä minä ojensin vastustajilleni uudelleen käteni. Olen itse ollut sotilas ja tiedän, miten raskasta voittojen taisteleminen on, miten paljon verta ja kurjuutta, tuskaa, puutetta ja uhreja siihen sisältyy. Mutta käteni työnnettiin takaisin entistä töykeämmin, ja siitä pitäen olemme, kuten tunnettua, todenneet, että sotakiihkoilija Churchill ja hänen kannattajansa ovat käyttäneet jokaista rauhantarjoustani selittääkseen petetyille kansoilleen, että tarjoukseni ovat muka todistuksena Saksan heikkou-

desta. Ne ovat muka todistuksena siitä, että me emme enää voisi jatkaa taistelua ja että olisimme antautumisen partaalla. Olen sen vuoksi luopunut kulkemasta tätä tietä sen pitemmälti. Olen päätynyt horjumattomaan vakaumukseen:

Täysin selvä ratkaisu, todellinen maailmanhistoriallinen ratkaisu lähimpien sadan vuoden ajaksi on nyt luotava taistellen!

Pyrkiessäni yhä vielä rajoittamaan sodan puitteet tein vuonna 1939 päätöksen, jonka nimenomaan te, vanhat puoluetoverini, ymmärrätte raskaimmaksi, — tekisi mieleni sanoa inhimilliseksi nöyryytykseksi —, mitä olen joutunut tekemään: lähetin ministerini Moskovaan. Se oli katkerin voitto tunteistani, mutta sellaisina hetkinä, jolloin on ratkaistava miljoonien ihmisten onni, ei tunteilla tietenkään saa olla ratkaisuvaltaa. Koetin siellä päästä sovintoon. Te itse parhaiten tiedätte, miten rehellisesti ja vilpittömästi pidin silloin tekemäni sitoumukset. Lehdistössämme ei siitä pitäen enää kirjoitettu sanaakaan Venäjää vastaan, kokouksissamme ei lausuttu sanaakaan bolshevismista.

Ikävä kyllä vastapuoli ei alun perinkään pitänyt sitoumuksiaan. Näitä sopimuksia seurasi petos, joka lähinnä johti koko Koillis-Euroopan likvidoimiseen. M i t ä m e i l l e t u o l l o i n m e r k i t s i s e, e t t ä m e i d ä n o l i p a k k o v a i e t e n k a t s e l l a p i e n e n S u o m e n k a n s a n k i r i s t ä m i s t ä, s e n t e k a i k k i i t s e t i e d ä t t e. Minä kuitenkin pysyin vaiti. Miten kovasti meihin koski, kun Baltian valtiot samoin voitettiin, sen käsittää vain henkilö, joka tuntee Saksan historian ja tietää, ettei siellä ole ainuttakaan neliökilometrin alaa, jota saksalaisten raivaustyöllä ei aikanaan olisi avattu inhimilliselle kulttuurille ja sivistykselle.

Tästä huolimatta pysyin edelleen vaiti. Vasta kun viikosta viikkoon yhä selvemmin totesin, että Neuvosto-Venäjä katsoi nyt hetken koittaneen valmistautua hyökkäämään meidän kimppuumme, että hetkellä, jolloin meillä oli Itä-Preussissa tuskin kolmea divisioonaa, sen rajoille keskitettiin 22 neuvostodivisioonaa, vasta kun vähitellen sain todistuksia siitä, miten rajojemme äärille syntyi lentokenttä toisensa jälkeen, miten divisioona divisioonan jälkeen sullottiin tänne jättiläismäisestä neuvostovaltiosta — silloin oli velvollisuuteni ryhtyä omasta puolestanikin toimenpiteisiin.

Sillä laiminlyöntejä historia ei anna anteeksi. Se ei hyväksy sellaisia jälkiselityksiä kuin: en huomannut sitä, tai: en uskonut niin käyvän. Saksan valtakunnan johtajana tunnen kerta kaikkiaan olevani vastuussa Saksan kansasta, sen olemassaolosta, sen nykyisyydestä ja, mikäli mahdollista, myöskin nimenomaan sen tulevaisuudesta.

Minun oli sen vuoksi pakko ryhtyä vastatoimenpiteisiin. Ne olivat puhtaasti puolustusluontoisia. Kuitenkin kävi jo viime vuoden elo- ja syyskuussa ilmi eräs tosiasia: välien selvittely lännessä Englannin kanssa, mihin ensi sijassa olisi tarvittu Saksan koko lentoase, ei enää ollut mahdollinen, sillä selkämme takana oli valtio, joka päivästä päivään varustautui olemaan valmiina sellaisen hetken tullen hyökkäämään Saksan valtakunnan kimppuun.

Miten pitkälle se näissä valmisteluissaan tosiaan oli ehtinyt, siitä olemme vasta nyt saaneet täydellisen käsityksen.

Tahdoin tuohon aikaan vielä kerran selvittää koko pulmakysymyksen ja kutsuin sen vuoksi Molotovin Berliniin. Hän esitti minulle, kuten tiedätte, neljä ehtoa.

Ensiksi: Saksan piti lopullisesti suostua siihen, että Neuvostoliitto, joka tunsi jälleen olevansa S u o m e n uhkaama, saisi ryhtyä likvidoimaan

Suomea. En voinut muuta kuin kieltäytyä siihen suostumasta.

Toinen kysymys koski Romaniaa. Kysymys kuului, suojaisiko Saksan antama takuu Romaniaa myöskin Neuvosto-Venäjää vastaan. Myöskin tässä minun oli pysyttävä antamassani sanassa. En sitä kadu, sillä Romaniassa olen kenraali Antonescussa tavannut kunnianmiehen, joka omasta puolestaan on lujasti pysynyt sanassaan.

Kolmas kysymys koski Bulgariaa. Molotov vaati Neuvosto-Venäjälle oikeutta sijoittaa Bulgariaan varuskuntia huolehtimaan Venäjän antaman takuun toteuttamisesta. Mitä tämä merkitsee, senhän tiesimme Virossa, Latviassa ja Liettuassa sillä välin tapahtuneesta riittävän hyvin. Tässä asiassa saatoin vedota siihen, että sellainen takuu toki riippuu taattavan valtion omasta toivomuksesta. Minä en kuitenkaan tiennyt sellaisesta toivomuksesta mitään, ja minun täytyi sen vuoksi ensin pyytää lykkäystä asettuakseni kosketuksiin liittolaisteni kanssa.

Neljäs kysymys koski Dardanelleja. Venäjä vaati tukikohtia Dardanellien rannoilta. Siinä, että Molotov nyt yrittää sen kiistää, ei ole mitään ihmettelemistä. Jos hän huomenna tai ylihuomenna ei enää ole Moskovassa, hän todennäköisesti tulee myös kiistämään sen, ettei hän enää ole Moskovassa.

Hän siis esitti nämä vaatimukset ja minä torjuin ne. Minun oli ne torjuttava, ja samalla kävi minulle aivan selväksi, että nyt oli mahdollisimman suuri varovaisuus paikallaan. Pidin siitä lähtien Neuvosto-Venäjää huolellisesti silmällä. Merkitsimme tunnollisesti muistiin jokaisen toteamamme divisioonan ja vastasimme velvollisuutemme mukaisesti vastatoimenpiteillä. Tilanne oli jo toukokuussa niin kiristynyt, ettei enää voinut olla epäilystäkään siitä, että Venäjä aikoi

ensimmäisen tilaisuuden ilmettyä hyökätä kimppuumme. Toukokuun loppupuolella nämä enteet lisäytyivät siinä määrin, ettei enää ollut mahdollista karkoittaa mielestä uhkaavaa, henkeen ja vereen asti käytävää välienselvitystä.

Minun oli yhä pysyttävä vaiti, mikä kävi minulle kaksin verroin entistä vaikeammaksi. Ei kenties niinkään kotiseudun vuoksi, sillä viime kädessähän teidän tulee käsittää, että on olemassa hetkiä, joiden aikana ei voida puhua, mikäli ei tahdota saattaa koko kansakuntaa vaaraan. Paljon pahempaa oli vaitiolo sotilaitteni edessä, sotilaitteni, jotka silloin divisioona divisioonan vieressä seisoivat Saksan itärajalla, silti tietämättä, mitä oikein oli tulossa ja lainkaan aavistamatta, millä tavoin tosiasiat sillä välin olivat muuttuneet, mutta joiden eräänä päivänä ehkä oli käytävä vaikeaan, vieläpä suorastaan kaikkien aikojen vaikeimpaan taisteluun.

Juuri heidän takiaan minulla ei ollut oikeutta puhua. Sillä jos olisin sanonut sanankin, ei tämä olisi hituistakaan muuttanut herra Stalinin päätöstä, mutta minä olisin menettänyt yllättämismahdollisuuden, joka oli viimeinen aseeni. Ja jokainen sellainen ennakkojulistus, vieläpä vähäisin vihjauskin, olisi maksanut satojentuhansien toveriemme hengen.

Sen vuoksi pysyin vaiti sinäkin hetkenä, jolloin lopullisesti päätin itse ottaa ensimmäisen askeleen. Sillä jos kerta näen vastustajan kohottavan kiväärinsä, silloin en odota siksi, kunnes hän on vetänyt liipasimesta, vaan päätän mieluummin itse laukaista ensin. Se oli — uskallan sen tänään täällä sanoa — koko tähänastisen elämäni vaikein päätös. Jokainen senlaatuinen askel avaa oven, jonka taakse kätkeytyy pelkkiä salaisuuksia, ja vasta jälkimaailma tietää tarkalleen, miten asiat olivat ja mitä tapahtui.

Siten voi omantuntonsa rauhoittaa vain hiljaisuu-

dessa, luottamalla kansaansa, itse takomiensa aseitten voimaan ja viime kädessä — kuten aikaisemmin usein olen sanonut — pyytämällä Jumalaa antamaan siunauksensa sille, joka itse on valmis ja halukas ryhtymään pyhästi ja uhrautuvasti taisteluun olemassaolonsa puolesta.

Kesäkuun 22. päivän aamuna tämä maailmanhistorian suurin kamppailu alkoi. Siitä on nyt kulunut hiukan yli 3 ½ kuukautta, ja voin nyt todeta:

Kaikki on koko ajan sujunut suunnitelmien mukaisesti!

Mitä kaikkea yllättävää sotilaat tai joukot erikseen lienevätkin joutuneet kokemaan — aloitetta ei sekunniksikaan ole koko tänä aikana saatu riistetyksi johdoltamme. Päin vastoin tähän päivään saakka jokainen sotatoimi on sujunut tarkalleen yhtä suunnitelmanmukaisesti kuin aikaisemmin idässä Puolaa, sitten Norjaa ja vihdoin Länttä vastaan taisteltaessa ja Balkanilla.

Eräs seikka minun on vielä todettava. Emme ole erehtyneet sen enempää pätevissä suunnitelmissamme kuin luottaessamme saksalaisen sotilaan jo historialliseksi tulleeseen urheuteen — emmekä myöskään ole pettyneet luottaessamme aseittemme hyvyyteen!

Emme ole pettyneet uskoessamme koko rintamaorganisaatiomme toimivan kitkattomasti ja uskoessamme voivamme hallita jättiläismäistä selustaa, emmekä myöskään ole pettyneet Saksan kotiseudun suhteen.

Mutta eräässä suhteessa erehdyimme: Meillä ei ollut aavistustakaan siitä, miten jättiläismäisiin valmisteluihin tämä vastustaja oli ryhtynyt Sak-

saa ja Eurooppaa vastaan ja miten suunnaton tämä vaara oli, miten tavattoman vähällä se oli saada ei vain Saksan vaan koko Euroopan tuhotuksi. Nyt voin sen täällä sanoa!

Sanon sen vasta nyt, koska uskallan tänään sanoa, että tämä vastustaja on jo murskattu eikä enää ole nouseva!

Eurooppaa vastaan keskittyi siellä mahti, josta useimmilla valitettavasti ei ole ollut eikä monilla vielä nytkään ole aavistustakaan. Siitä olisi tullut uusi Dzingiskaanin mongoolihyökkäys.

Siitä, että tämä vaara on torjuttu, saamme lähinnä kiittää saksalaisten sotilaittemme urheutta, sitkeyttä ja uhrimieltä, ja samoin myös kaikkien niiden uhreja, jotka marssivat rinnallamme. Sillä ensimmäisen kerran on nyt eräänlainen eurooppalainen heräys käynyt kautta tämän mantereen.

Pohjoisessa taistelee Suomi — todellinen sankarikansa! Laajoilla alueillaan se seisoo useinkin yksin, tukenaan vain oma voimansa, uljuutensa, urheutensa ja sitkeytensä.

Etelässä taistelee Romania. Hämmästyttävän nopeasti se on yhtä urhoollisen kuin päättäväisen miehen johdolla tointunut valtiokriisistä, joka oli vaikeimpia, mikä saattaa jotakin kansaa ja maata kohdata.

Ja näin olemmekin jo saaneet käsityksen tämän Valkoisesta Mustaan mereen ulottuvan sotanäyttämön koko laajuudesta. Ja näillä alueilla saksalaiset sotilaamme nyt taistelevat ja heidän riveissään ja rinnallaan italialaiset, suomalaiset, unkarilaiset, romanialaiset, slovakit. Kroaatit ovat marssimassa rintamalle, espanjalaiset käyvät juuri taisteluun. Belgialaisia, hollantilaisia, tanskalaisia, norjalaisia, vieläpä ranskalaisia-

k i n on liittynyt tai on pian liittymässä suureen rintamaan.

Tämän ennennäkemättömän tapahtuman vaiheet ovat tähänastisilta osiltaan teille suurin piirtein jo nyt selvillä.

Kolme saksalaista armeijaryhmää ryhtyi hyökkäykseen. Yhden tehtävänä oli murtautuminen keskustaan. Toisella sivustaryhmällä oli tehtävänä työntyä kohti Pietaria, toisella vallata Ukraina. Nämä ensimmäiset tehtävät on suurin piirtein suoritettu.

Vastustajien usein sanoessa tänä mitä valtavimpien, maailmanhistoriassa ainutlaatuisten taistelujen aikana: »Miksi nyt ei tapahdu mitään?» — on vastattava, että alati on tapahtunut jotakin! Juuri sen vuoksi, että jotakin tapahtui, emme näet voineet puhua!

Jos minun nyt olisi oltava Englannin pääministerinä, pitäisin kukaties minäkin näissä oloissa lakkaamatta puheita — koska siellä juuri e i m i t ä ä n tapahdu. Mutta juuri tässä on ero! Toverit, minun on tässä tänään sanottava koko Saksan kansalle: u s e i n k a a n e i y k s i n k e r t a i s e s t i o l e o l l u t m a h d o l l i s t a p u h u a. Ei sen vuoksi, ettemmekö riittävästi arvostaisi sotilaittemme keskeytymättömän valtavia suorituksia, vaan sen vuoksi, ettemme saa antaa vastustajalle ennen aikojaan tietoja tilanteesta, tietoja, jotka se itse saa kurjan tiedoituspalvelunsa välityksellä usein vasta päiviä, jopa viikkojakin myöhemmin.

Sillä — olen tämän äskettäin antanut tuoda esiin pääesikunnan tilannetiedoituksessa — Saksan sotatilannetiedoitus on totuuden tiedoitus.

Jos joku heikkomielinen brittiläinen sanomalehdentekele tähän väittää, että tämä pitäisi ensin vahvistaa, niin sanon: Saksan pääesikunnan tilannetiedoitukset on tähän saakka jo perusteellisesti vahvistettu! Ei näet kai ole epäilystäkään siitä, että m e voitimme Puolassa eivätkä puolalaiset, vaikka brittiläinen lehdistö väitti toista.

Ei ole epäilystä siitäkään, että m e olemme Norjan herroina eivätkä englantilaiset.

Ei ole epäilystä siitäkään, että S a k s a voitti ranskalaiset eikä päin vastoin.

Epäilystä ei vihdoin ole siitäkään, että m e eivätkä englantilaiset saavutimme menestystä Belgiassa ja Hollannissa. Eikä epäilystä ole liioin siitäkään, että me olemme Kreikassa eivätkä taaskaan englantilaiset tai uusseelantilaiset, eivätkä myöskään Kreetalla he vaan me. Saksan armeijan tilannetiedoituksessa on siis sanottu totuus eikä . . . (Lauseen loppu hukkui tuhansien kuulijain myrskyisiin suosionosoituksiin.)

Ja nyt idässä asianlaita on sama. Englantilaisten toisintojen mukaan emme siellä kolmen kuukauden kuluessa ole muuta tehneet kuin kulkeneet tappiosta tappioon. Mutta me seisomme tuhannen kilometriä rajojemme tuolla puolen, me seisomme Smolenskin itäpuolella, me seisomme Pietarin porteilla ja me seisomme Mustan meren äärillä. Me seisomme Krimin edustalla — eivätkä venäläiset Reinillä.

Jos neuvostojoukot ovat tähän saakka saavuttaneet jatkuvia voittoja, niin ainakin ne ovat huonosti osanneet käyttää voittojaan hyväkseen, koskapa ne ovat jokaisen voiton jälkeen heti marssineet 100 tai 200 kilometriä taakse päin, ilmeisestikin houkutellakseen meidät syvälle alueelleen!

Muutoin valaisevat numerotiedot tämän taistelun suuruutta.

Teidän keskuudessanne on useita, jotka olivat mukana jo maailmansodassa ja jotka tietävät, mitä merkitsee ottaa vankeja ja samalla vallata alueita 100 kilometrin syvyydeltä.

Vankien luku on tähän hetkeen mennessä kasvanut 2,5 miljoonaksi neuvostovenäläiseksi.

Saaliiksi saatujen tai tuhottujen, siis meidän käsiimme joutuneiden tykkien luku nousee jo pyörein luvuin 22.000:een.

Tuhottujen tai saaliiksi otettujen, siis hallussamme olevien panssarivaunujen luku on jo nyt yli 18.000.

Tuhottujen ja alas ammuttujen lentokoneiden luku on yli 14.500.

Ja joukkojemme takana on jo nyt alue, joka on kaksi kertaa laajempi kuin oli Saksan valtakunta tullessani 1933 sen johtoon tai neljä kertaa laajempi kuin Englanti.

Linnuntietä mitattuna saksalaiset sotilaat ovat melkein kaikkialla nyt 800—1.000 km lähtöasemistaan. Näin siis linnuntietä. Marssikilometreinä tämä merkitsee usein puolitoista tai kaksi kertaa pitempää matkaa — rintamalla, jonka pituus on jättiläismäinen, ja taistelussa vastustajia vastaan, jotka — se minun on sanottava — eivät ole ihmisiä vaan eläimiä, petoja.

Millaisiksi bolshevismi voi tehdä ihmiset, sen olemme nyt nähneet. Emme voi kotiseudulle selostaa niitä kuvia, jotka siellä avautuvat nähtäviksemme. Se on kauhistuttavinta, mitä ihmisaivoissa on saatettu keksiä — vastustaja, joka toisaalta taistelee eläimellisen verenhimoisesti ja toisaalta komissaarejaan raukkamaisesti peläten. Sellainen on maa, johon sotilaamme nyt, lähes 25-vuotisen bolshevikkikomennon jälkeen, tutustuvat.

> Ja yhden seikan minä tiedän: Ken siellä on ollut ja kenties vieläkin pyrki sydämensä joltakin sopukalta olemaan kommunisti, vaikkapa vain ihanteellisimmassa mielessä, hän palaa takaisin parantuneena tästä käsityksestään. Siitä voitte olla varmat!

»Työläisten ja talonpoikien paratiisin» minä olen aina kuvaillut oikeassa valossaan. Tämän

sotaretken päätyttyä viisi tai kuusi miljoonaa sotilasta on todistava minun puhuneen totta. He ovat todistajia, joihin silloin voin vedota. He ovat marssineet tämän paratiisin katuja. He eivät ole voineet elää tämän paratiisin kurjissa mökeissä, he eivät ole menneet niihin sisällekään muuten kuin ehdottoman välttämättömissä tapauksissa. He ovat nähneet tämän paratiisin laitokset.

Se ei ole mikään muu kuin yksi ainoa asetehdas, joka on rakennettu ihmisten elintason kustannuksella. Asetehdas, joka on tähdätty Eurooppaa vastaan!

Ja taistellessaan tätä julmaa, petomaista, eläimellistä vihollista vastaan, tätä valtavat varustukset omaavaa vihollista vastaan sotilaamme ovat saavuttaneet valtavia voittoja. Sanani eivät riitä tekemään oikeutta heidän suoritukselleen. Se, mitä he uljuutta ja urhoollisuutta osoittaen ovat suorittaneet mittaamattomasti ponnistellen — s e o n k u v a a m a t o n t a!

Olkootpa kysymyksessä panssaridivisioonamme tai moottoroidut yksikkömme, tarkastelemmepa tykistöämme tai pioneerejamme, otammepa näkösälle lentäjämme — hävittäjälentäjämme, syöksypommittajamme ja taistelulentäjämme — tai ajattelemmepa laivastoamme, sukellusveneiden miehistöjä, puhummepa vihdoin vuoristojoukoistamme Pohjolassa tai ase-SS-miehistämme: he ovat kaikki samanlaisia!

Mutta yläpuolelle kaikkien — ja tätä tahtoisin jälleen erityisesti korostaa — yläpuolelle kaikkien kohoaa aikaansaannoksissaan saksalainen jalkaväkisotilas, saksalainen tarkk'ampuja!

Sillä, ystäväni, meillä on siellä divisioonia, jotka keväästä lähtien ovat jalkaisin marssineet aina

2.500 à 3.000 kilometriä, lukuisia divisioonia, joilla on takanaan puolentoista tai kahden tuhannen kilometrin marssisuoritus. Tämä puhuu itse puolestaan.

Voin vain sanoa: Jos puhutaan salamasodasta, silloin on paikallaan nimittää näiden sotilaiden suorituksia salamannopeiksi, sillä heidän etenemisnopeuttaan ei historian aikana ole ylitetty, enintään sen voittavat peräytymisnopeudessa eräät englantilaiset rykmentit.

Historia tuntee pari salamaperäytymistä, joiden nopeus oli näitä sotaliikkeitä suurempi. Mutta silloin eivät olleet kysymyksessä näin pitkät välimatkat, koska alusta pitäen oli pysytelty yhä lähempänä rannikkoa.

En tällä tahdo ollenkaan häväistä vastapuolta, Tahdon vain antaa oikean kuvan saksalaisesta sotilaasta, sillä sen hän ansaitsee!

Hänen tekonsa ovat ylittämättömät!

Ja hänen ohellaan myös kaikkien niiden organisaatioiden teot, joiden miehet nyt ovat työläisiä ja samalla myös sotilaita. Sillä tuolla äärettömällä alueella on tällä hetkellä melkein jokainen mies sotilas. Jokainen työmies on sotilas, jokainen rautatieläinen on siellä sotilas.

Koko tuolla alueella on jokaisen alinomaa suoritettava asepalvelusta. Ja se on jättiläismittainen alue! Se, mitä tuon rintaman selustassa luodaan, on omalla tavallaan aivan yhtä valtavaa kuin suoritukset rintamalla. Yli 25.000 km Venäjän ratoja on jälleen käytössä, yli 15.000 km Venäjän ratoja muutettu Saksan raideleveydelle. Tiedättekö, kansalaiset, mitä se merkitsee? Se merkitsee sitä, että Saksan valtakunnan levein halkaisijamitta, siis suunnilleen Stettinistä Baijerin vuorille ulottuva eli pyörein luvuin 1.000 kilometrin mittainen linja, on viisitoistakertaisena idässä muutettu Saksan raideleveydelle.

Minkä verran tämä on maksanut vaivannäköä ja hikeä, sitä kotiseutu kenties ei vielä täysin kykene arvioimaan. Ja kaiken tuon ovat suorittaneet työpalvelun työpataljoonat, organisaatiomme, ensi sijassa Todtin-järjestö ja Speer-organisaatio[1] ja kaikki muut, jotka niiden huoltamiseksi ovat tarpeen. Koko tämän jättiläisrintaman palveluksessa on Punainen Ristimme, ovat lääkintäupseerimme, lääkintähenkilöstömme ja Punaisen Ristin sisaret. He kaikki tekevät todella uhrautuvaa työtä! Ja tämän rintaman takana rakentuu jo uusi hallinto, joka on huolehtiva siitä, että mikäli nykyinen sota pitkittyy, nämä jättiläisalueet hyödyttävät Saksan ja liittolaistemme kotiseutua. Niistä lähtevä hyöty on oleva suunnaton, älköönkä kukaan epäilkö, ettemmekö osaisi näitä alueita organisoida.

Kuvailemalla täten teille lyhyesti sotilaittemme ja kaikkien tällä hetkellä idässä taistelevien tai työskentelevien ainutlaatuisia suorituksia olen myös tahtonut välittää kotiseudulle rintaman kiitoksen!

Sotilaittemme kiitoksen niistä aseista, joita kotirintama on luonut, noista erinomaisista ja ensiluokkaisista aseista, samoin kiitoksen ammuksista, joita tällä kertaa, toisin kuin maailmansodan aikana, on käytettävissä rajattomin määrin. Nykyisin tämä asia on pelkästään kuljetuskysymys. Me olemme etukäteen huolehtineet siitä niin hyvin, että minä keskellä tätä laajoilla alueilla käytävää jättimäistä materiaalisotaa olen nyttemmin voinut keskeyttää enemmän tuotannon, koska tiedän, ettei nyt enää ole olemassa ainuttakaan vastusta-

---

[1] Berlinin kaupungin uudelleenrakentamisesta huolehtiva organisaatio.

jaa, jota emme pystyisi nujertamaan nykyisillä ammusmäärillämme.

Mutta koska te useaan otteeseen olette joutuneet sanomalehdistä lukemaan tietoja muiden valtioiden jättimäisistä suunnitelmista, siitä, mitä ne kaikki aikovat tehdä ja mihin ne kaikki tahtovat ryhtyä, ja kun te silloin kuulette miljardisummista, niin, kansalaiset, painakaa mieleenne, mitä nyt sanon:

1. **Mekin olemme asettaneet kokonaisen maanosan palvelemaan taisteluamme,**
2. **me emme puhu pääomasta, vaan työvoimasta, ja tämän työvoiman sijoitamme työhön sataprosenttisesti, ja**
3. **se, että emme siitä pidä ääntä, ei suinkaan merkitse, ettemmekö tekisi mitään.**

Tiedän aivan tarkalleen, että nuo toiset pystyvät kaikkeen paremmin kuin me. He rakentavat hyökkäysvaunuja, jotka ovat voittamattomia, nopeampia kuin meidän, vahvemmin panssaroituja kuin meidän, niissä on paremmat tykit kuin meidän eivätkä ne tarvitse oikeastaan lainkaan bensiiniä.

Mutta taistelussa me olemme ne vielä tähän mennessä kaikkialla ampuneet romuksi! Ja se on ratkaisevaa!

Nuo toiset rakentavat ihmelentokoneita. Kaikki, mitä he tekevät, ovat aina ihmelaitoksia, kaikki käsittämättömiä, myöskin teknillisesti käsittämättömiä. Mutta heillä ei vielä ole ainuttakaan konetta, joka olisi meidän koneitamme parempi.

Eivätkä ne koneet, joilla meillä nyt kuljetaan tai ammutaan tai lennetään, ole samoja, joilla me ensi vuonna ajamme, ammumme tai lennämme!

Minä uskon tämän riittävän jokaiselle saksalaiselle. Kaikesta muusta huolehtivat keksijämme

ja saksalaiset työmiehemme ja myöskin saksalaiset naistyöläisemme.

Tuon uhrien, kuolemanhalveksunnan ja kuolemanvaaran rintaman takana on kotirintama, rintama, jonka muodostavat kaupungit ja maaseutu. Miljoonat saksalaiset maanviljelijät, joiden sijalla myös suureksi osaksi työskentelevät vanhukset, nuorukaiset tai naiset, täyttävät velvollisuutensa täyteen mittaan. Miljoonat ja taas miljoonat saksalaiset työmiehet tekevät luovaa työtään järkkymättä; se, minkä he suorittavat, ansaitsee ihailua. Ja täälläkin saksalainen nainen, saksalainen tyttö, kohoaa muiden yläpuolelle korvaamalla miljoonia miehiä, jotka nyt ovat rintamalla.

Voimme todellakin sanoa: Ensimmäisen kerran historiassa nyt koko kansa käy sotaa — osaksi rintamalla, osaksi kotiseudulla.

Mutta sanoessani tämän minun on vanhana kansallissosialistina sen johdosta pakko todeta: Me olemme nyt oppineet tuntemaan kaksi äärimmäisyyttä. Toinen on kapitalistiset valtiot, jotka valheilla tai petoksilla riistävät kansoiltaan luonnollisimmat elämänoikeudet, jotka pitävät silmällä yksinomaan rahaintressejään, jotka alati ovat valmiit niiden vuoksi uhraamaan miljoonia ihmisiä. Vastakkaisella puolella näemme kommunistisen äärimmäisyyden, valtion, joka on tuottanut sanomatonta kurjuutta miljoonille ja taas miljoonille ja uhraa oppijärjestelmälleen myös kaikkien muiden onnen.

Minun nähdäkseni tämä kaikki asettaa meille erään velvoituksen: meidän on enemmän kuin milloinkaan pyrittävä toteuttamaan kansalliset ja sosialistiset ihanteemme! Sillä yhdestä seikasta meidän pitää olla selvillä: Kun tämä sota kerran on päättyvä, sen on voittanut saksalainen sotilas, joka on lähtöisin maalaistaloista, tehtaista jne. ja joka kokonaisuudessaan on kuva kansamme syvistä riveistä.

Ja voiton on saavuttanut Saksan kotirintama

miljoonine mies- ja naistyöläisineen, maanviljelijöineen ja talonpoikaisvaimoineen. Voiton ovat tuoneet luovat ihmiset konttoreissa ja virastoissa. Kaikki nämä miljoonat ihmiset, jotka ovat työssä, ovat sodan voittaneet! Ja juuri näiden ihmisten hyväksi tämä valtio on silloin lopullisesti järjestettävä.

Kun tämä sota päättyy, palaan minä siitä vielä paljon kiihkeämpänä kansallissosialistina kuin ennen olen ollut!

Samoin on oleva kaikkien niiden laita, jotka ovat kutsutut johtajiksi; sillä tässä valtiossahan ei, kuten Neuvosto-Venäjällä, vallitse niin sanotun tasa-arvoisuuden periaate, vaan oikeudenmukaisuuden periaate. Ken soveltuu johtajaksi, yhdentekevää poliittiseksi, sotilaalliseksi vai taloudelliseksi, hän on aina meidän arvoisemme. Mutta juuri sen arvoinen pitääkin sen olla, jonka apua vailla kaikkinainen johtaminen jää tyhjäksi hyörinäksi ja pelkäksi ajatusakrobatiaksi. Ja se on tärkeintä.

Saksan kansa voi tällä hetkellä olla ylpeä: Sillä on parhaat poliittiset johtajat, sillä on parhaat sotapäälliköt, sillä on parhaat insinöörit, talousjohtajat ja organisaattorit, mutta sillä on myöskin parhaat työläiset ja parhaat talonpojat.

Kaikkien näiden ihmisten sulattaminen yhdeksi kokonaisuudeksi oli tehtävä, jonka me kansallissosialisteina aikoinamme otimme suorittaaksemme — tehtävä, joka meille nyt on kirkastunut selvemmäksi kuin milloinkaan.

Minä palaan aikanani tästä sodasta takaisin vanhoine puolueohjelmineni, jonka toteuttaminen minusta nyt näyttää vielä tärkeämmältä kuin ehkä sen laatimispäivänä!

Tietoisuus tästä on minut tänäänkin, tosin aivan lyhyeksi ajaksi, tuonut tänne, puhumaan Saksan kan-

salle. Sillä myöskin talviaputoiminnassa sillä on taasen tilaisuus osoittaa tätä yhteishenkeä.

Ne uhrit, joita rintama antaa, eivät yleensä ole millään korvattavissa.

Mutta myöskin kotirintaman tekojen tulee olla sellaisia, että ne jäävät historiaan

On välttämätöntä, että rintamasotilas tietää, että kotosalla kotirintama pitää huolen jokaisesta sinne jääneestä ja tukee häntä kaikkien mahdollisuuksiensa mukaisesti. Se hänen on tiedettävä ja siten pitää olla, jotta tämä kotirintamakin aikanaan mainitaan kunnioituksella rintaman valtavien suoritusten rinnalla.

Jokainen on tietoinen siitä, mitä hänen tulee tehdä tänä aikana. Jokainen nainen, jokainen mies tietää, mitä heiltä syystä vaaditaan ja mitä he ovat velvolliset antamaan.

Kun te nyt jälleen kuljette kadulla ja olette epätietoisia siitä, pitäisikö tai täytyisikö teidän vielä antaa jotakin vai ei, vilkaiskaapa silloin sivullenne: — ehkäpä teidät silloin tapaa joku, joka on uhrannut Saksan puolesta paljon enemmän kuin te.

Vain silloin, kun koko Saksan kansasta on tullut yksi ainoa uhriyhteisö, vain silloin voimme toivoa ja odottaa, että Kaitselmus on antava meille tukensa tulevaisuudessakin.

Jumala ei vielä milloinkaan ole auttanut laiskuria, Hän ei auta myöskään pelkuria, eikä missään tapauksessa sitä, joka ei itse tahdo auttaa itseään. Tässä jos missään pätee periaate:

Kansa, auta itseäsi, niin ei Jumalakaan ole kieltävä sinulta apuansa!

Helsinki 1941
Suomalaisen Kirjallisuuden Seuran
Kirjapainon Oy.